

Правда

(Татарска приказка)

Единъ човѣкъ ималъ малка птичка. Еднажъ тя му проговорила съ човѣшки гласъ:

— Защо съмъ ти потрѣбна? Азъ съмъ така малка, че ако ти ме опечешъ и изядешъ, все пакъ, ситъ нѣма да бждешъ! Ако ме пуснешъ, азъ ще ти дамъ три хубави съвѣта. Първиятъ ще ти кажа докато съмъ още въ твои тѣ ржцѣ, а останалитѣ два — само когато ме пуснешъ.

— Помни, — казала птичката, — че каквото и нещастие да се случи съ тебе, каквото и бѣда да те постигне, ти не трѣбва да съжелявашъ за това, което е станало и минало.

Това се харесало на човѣка и той пусналъ птичката.

Тя кацнала на близкия клонъ и му казала: — Не вѣрвай никога на това, въ което се съмнявашъ! Ето, въ моята гуша е скритъ единъ кжсъ злато, голѣмъ колкото кокоше яйце. Ако се бѣше досѣтилъ да ме заколишъ, ти би билъ сега много богатъ.

Загрижилъ се човѣкътъ, почналъ да се оплаква, че птичката го излъгала, и скърбѣлъ, че изпусналъ богатството изъ ржцѣтъ си.

— Е, а третия съвѣтъ? — попиталъ я той.

— Защо ти е третия съвѣтъ, — отвърнала тя, — когато ти не можешъ да изпълнишъ първитѣ два. Самата азъ съмъ по-малка отъ кокоше яйце, какъ тогава такова голѣмо парче злато може да се побере въ гушата ми? Па и ако това би било възможно, защо ти скърбишъ за онова, което е станало и минало? Нека тоя урокъ бжде за тебе, вмѣсто третия съвѣтъ.

И тя размахала крилѣ и отлетѣла. Прѣвелъ Жоро

Съ тая книжка изпращаме „Слънчице“ брѣн 3.

Редакторъ: Елинъ-Пелинъ

Уредникъ: Ал. Спасевъ